

Okhaldhunga Times, september 2016

Kjære venner

Igjen har vi hatt en flott sommer i Norge. Vakkert og vennlig. Men så forstår vi at ikke lett å beholde en levende kristen tro i Norge nå. Livet sekulariseres, og det samme skjer med troen. Hvorfor er det slik?

Med ståsted i Okhaldhunga ser vi at det har å gjøre med hvordan livet leves.

Magnus Malm sier i boka «Som om Gud ikke fantes» at «*Det er ikke den kritiserte troen som sekulariseres. Det er den ikke-praktiserte troen... Det handler ikke kun om at man kjemper med å følge Kristus i alle livets områder og mislykkes med det, men om at man slett ikke ser noen konflikt mellom evangeliet og det øvrige samfunnets verdier knyttet til tid, penger og arbeid*».

Hvis vi som kristne ikke praktiserer troens konsekvenser for f.eks. pengebruken vår, så vil troen ta skade. Tiende har i århundrer vært ansett som en slik konsekvens. Norge lider for tiden av økonomisk over-ernæring, og for kristne må det nødvendigvis gå på troen løs. Å gi tiende er et godt middel mot den tilstanden. Ikke fordi vi må, men i takknemlighet for at «*alt vi eier tilhører Deg, og av Ditt eget gir vi Deg tilbake*».

Til Lamjung

På vei til Okhaldhunga hadde vi et par dager i Katmandu, og en av dem brukte vi til å besøke Lamjung, fem timers kjøring unna. Der har tre brødre, som alle tidligere har jobbet med oss i Okhaldhunga, startet sin egen kristne utviklings-organisasjon sammen med venner.

«Sahodar» betyr søsken.
Og øverst på T-skjorta står mottoet deres:
«Evangelism through Concrete Social Change».

De har åpnet et lite sykehus i den landsbyen der søskenflokket vokste opp, brødrene var selv de første kasteløse i den landsbyen som lærte å lese og skrive. De støtter videreutdanning av lokale lærere, og de har grunnlagt en kirke som nå har over hundre medlemmer. Deres mest kreative ide er «tea house evangelism», hvor de har opprettet et nettverk med te-hus langs en trekking-rute. Disse er sentre for husmenigheter, fungerer som tesjapper med overnatting i ukedagene, og gudstjenestehus på lørdager.

Sprengt barnerom!

I barnerommet som skulle ha seks senger er det nå presset inn ti

Vi kom tilbake til et sprengfullt sykehus. Den dagen vi kom var det 85 innlagte pasienter, på det som skulle være 50 sengeplasser. Det var god plass mellom sengene i det nye sykehuset. Kjempefint. Men nå er det presset inn «B-senger» alle steder. Ikke bare på barnerommet, men også alle andre rom. I tillegg bruker vi alle de gamle bygningene. Hvorfor er det slik?

Antall fødsler har økt voldsomt og det er vi veldig glade for. Noe vi ble fortalt om som hendte her nylig minnet oss om det: En sherpa-kvinne fra langt nord for sykehuset, langt fra bilvei, fødte sitt sjette barn hjemme. Men morkaken kom ikke ut. Hun fikk store blødninger og de bar henne til bilveien der de fikk en jeep som skulle ta dem til sykehuset. Bare 15 minutter før de nådde fram til sykehuset, døde hun av blødningene. Faren med den lille nyfødte ble på sykehuset i noen dager inntil de fikk adoptert bort den lille datteren til en annen sherpafamilie i området. Hjemme ventet fem barn på sin mor som aldri kom tilbake. Om flere fødsler skjer her på sykehuset vil sånne hendelser bli sjeldnere. Derfor har vi Mødreventehjemmet. Og derfor satser vi alt på fødselshjelp, og nå har store deler av befolkningen her sett at det redder liv. Derfor er sykehuset sprengfullt av barselkvinner!

Lungebetennelseboom

I dag tidlig var det 36 barn innlagt! De fleste hadde lungebetennelse. Det er jo ikke så kaldt nå, men det er på slutten av en lang regntid. Alt er vått. Ute og inne, klærne barna har på seg er alltid fuktige. Er det derfor?

Begge tvillingene er innlagt med lungebetennelse. Storesøster er svaksynt og underernært, som liten var hun på Ernæringssettet, og senere har vi sendt henne til behandling for øynene i Kathmandu. Far i huset er avruset og en blomstrende julestjerne (= tidligere alkoholiker), som nå har forandret familiens liv til det bedre. Mor var på Mødreventehjemmet før hun fødte tvillingene på sykehuset.

Det er en spesiell opplevelse å følge en families fortvilelse over et barn med lungebetennelse. Barnet gir ikke respons og spiser ikke, sover og puster. - - Et døgn eller to etterpå møter mor deg med et smil, og ungen sitter oppreist og er sulten!

Roshan kom dagen før og var skikkelig dårlig og mor og bestemor var etter meg hele tiden for barnet var ennå ikke frisknet til enda han hadde fått sprøyte for en time siden! I dag tidlig var han ennå ikke våknet opp, men senere på dagen var lettelsen stor! Da satt han opp og ville ha cheeseballs!

Niraj kjemper seg fram i livet.

Mange vil huske Niraj. Han kom til oss med brukket rygg og full lammelse i bena for åtte år siden. Etter to uker kom noe kraft tilbake i bena, og takken ble gitt vår Herre. Han kjempet seg opp fra rullestolen. Han var over middels smart og vi holdt han i god skole i Okhaldhunga og deretter videregående skole i Kathmandu. Alt ved hjelp av norske venner. Mens han var innlagt her, fikk han en sterk drøm om å bli doktor selv en gang.

Han har lest og jobbet hardt, og fått gode resultater hele tiden. Men nå kjemper han seg gjennom et nåløyne mindre enn det vi kan se. Han kjemper om en av de studieplassene ved medisin som staten gir støtte til. Sammen med 20 000 andre særlig dyktige studenter kjemper han om 120 plasser. Noen har prøvd fire ganger tidligere og brukt alt sin tid for å lese og ta kurs for å klare nettopp denne testen! Det er ingen russetid for ungdom i Nepal. I stedet er det en kamp gjennom skolen og tilslutt en eksamen der det blir et utvalg av de som har alt rett.

Her er for åtte år siden. Har han kommet seg opp i rullestol etter skaden, men har utallige treningstimer foran seg før han kom opp på bena. Nå går han godt, men klarer ikke å gå så lenge av gangen.

Avhengig av andres blod

Under legevisitten den første dagen vi var tilbake traff jeg en gammel kjenning:

Subash er fem år gammel. Vi kjenner ham godt, han har vært jevnlig her på sykehuset siden han kom første gang sju måneder gammel. Da var han underernært og alvorlig blodfattig. Han fikk en blodoverføring og ellers vanlig behandling, og reiste hjem frisk og kjekk. Intet uvanlig ved det. Vi tenkte han hadde jernmangel, som mange har.

Men så kom han igjen, og igjen. Hver gang med unormalt lav blodprosent, men ikke noe annet galt. Så fant vi at han hadde forstørret milt, og at de røde blodcellene hans var bittesmå og rare. Den vanligste årsaken til et slikt bilde er thalassemi, en sykdom der benmargen ikke klarer å lage normalt hemoglobin som kan bære oksygen rundt i kroppen. Disse pasientene dør av blodmangel hvis de ikke regelmessig får overført blod fra andre mennesker. Subash trenger slik behandling ca hver sjette uke.

På sitt beste er han en sprek liten kar. Men mormor forteller at det er bare de første ukene etter hver blodoverføring: «*Han pleier å slå godt fra seg når han slåss med nabo-ungene. Men når det har gått for lenge siden han fikk siste blodoverføring gidder han ikke slåss mer, og ikke orker han å spise heller. Da skjønner vi at det er tid for å få mer blod.*» Mormor har gitt ham av sitt eget blod flere ganger. Det har staben på sykehuset også. Sist han trengte blod var sykehusets blodbank tom, da trådte ambulansesjåføren til og ga av sitt eget.

Han er her i følge med mormor for mor er gravid nesten ved termin, kommer hit for å føde om et par uker. Mormor forteller at han har begynt på skolen i år. Men hun legger til at skoleveien hans ble stengt av et digert jordsras i begynnelsen av regntiden, for tre måneder siden. Etter det har det ikke vært mulig for barna i deres landsby å komme seg på skolen.

Det er ikke ukomplisert å få så mange blodoverføringer. Etter noen år fører det til kronisk jernforgiftning. Behandling finnes, og i Norge har det vært gitt lenge. Men den behandlingen er dyr og komplisert, og ikke aktuell her i Okhaldhunga. I løpet av sommeren i Norge hørte jeg av en kollega på et legemøte om at indiske leger har utviklet en ny behandlingsform, som er mye enklere og billigere! Det er en type nye tabletter, som vi nå undersøker om er tilgjengelige i Nepal eller India til overkommelig pris. Hvis det går, vil det bli mulig for både Subash og en annen pasient vi har med samme problem, å leve til de blir voksne. Dette er en spennende jobb å komme tilbake til!

Oss på Facebook

Siste nytt er at vi har nå fått oss egen facebook-side! Den heter «Kristin og Erik i Nepal». Der finnes det nå f.eks. noen videosnutter fra reisen hit inn til Okhaldhunga fra Kathmandu. Ta gjerne en titt der, og bli med på en biltur som går langt fra E 18.

Hilsen
Kristin og Erik

Hjelp oss å bygge et jordskjelv-sikkert sykehus i Okhaldhunga!
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Overføringen må merkes:
"Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 118.15.354"